

תקות מנחם

גיליון מס'
180

יו"ל לקראת ש"פ וישלח – ח"י כסלו
ה' תהא שנת עליון

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר הקרבנות - ג'

מחזור כ"ח שנה כ"ו

בעז"ה יום ב' פרשת וישלח י"ג כסלו ה' תהא שנת עליון
סיום הלכות תמורה וכל ספר הקרבנות – ספר השמיני
והתחלת ספר העשירי - ספר טהרה - הלכות טומאת מת

הוא ותמורתו קודש!

א. התוכן וההוראה הפנימית של הלכות תמורה הוא להמיר את עניני עולם הזה ולהפכם לקדושה;

כ"ק אד"ש מה"מ מבאר את מה שכתוב בספרים ומובא בספר "דבר יום ביומו" על חודש שבט שצירוף שם הוי"ו של חודש שבט הוא ה' - ו' - ה', ויוצא מר"ת הפסוק¹ "המר ימירנו והיה הוא", [כידוע שלכל חודש ע"פ הקבלה יש את צירוף שם הוי"ו שלו, ומרומז בר"ת אחד הפסוקים מהתנ"ך];

ומבאר אד"ש שבר"ת הפסוק הזה לא אומרים את איסור התמורה, "לא ימירנו", אלא "המר ימירנו והיה הוא (ותמורתו יהיה קודש)!", היינו שבא לומר – שתפקידו של יהודי הוא "המר ימירנו" – להמיר את החול ולעשותו קודש, באופן של קביעות "והיה קודש"!! כדברי חז"ל "בהווייתו היא"!!

וזהו צירוף הר"ת של חודש שבט; כי חודש זה שייך וכנגד שבט יוסף [אם בענין זה מונים השבטים כדעה המקובלת אצל המקובלים לפי סדר תולדתם, שיוסף הוא שבט האחד עשר, משא"כ לדעת המקובלים, שבענין זה מונים את השבטים לפי סדר קרבנות הנשיאים, הנשיא הי"א הוא שבט אשר], ומתאים לתוכנו וענינו של יוסף שעליו נאמר בפרשת ויצא [דאזלינן מינה, והרי התחילו את הלכות תמורה במוצאי ש"ק ויצא; ואמנם זהו השיעור דיום א' דוישלח, אבל כידוע אד"ש היה כבר לומד ומדבר בהתועדות בערב על השיעור שלמחרת. ופעם א' אמר אד"ש בשיעור הרמב"ם ג' פרקים ליום; "תחילת השיעור שייך בעיקר לתחילת היום, ואמצע השיעור לאמצע היום, וסוף השיעור לסוף היום"], שרחל אמרה בלידת יוסף²: "יוסף ה' לי בן אחר" וידוע דיוק הצי"צ באוה"ת ומובא בשיחות אד"ש

שנשאלת השאלה מדוע נאמר "בן אחר" ולא "עוד בן" (או בן נוסף וכיו"ב), והביאור בזה הוא שענינו של יוסף הוא לעשות מה"אחר" – "בן" היינו שמי שעדיין בדרגה של אחר "להמירו" ולהוסיפו על הקדושה, שיהי "בן".

וענין זה שייך לחודש שבט שהוא החודש של דורנו; הסתלקות הרבי הקודם ששמו יוסף (ותחילת הנשיאות של אד"ש מה"מ); שבדורנו הדגש הוא להשפיע בעולם ו"להמיר" את כל הענינים והאנשים שהיו בבחינת "אחר" ולעשותם ולהוסיפם בקדושה, ולעשותם ל"בן".

וזה מתקשר עם כך שחודש שבט הוא חודש הי"א; שבסממני הקטורת יש י"א סממנים, ואחד הסממנים הוא ה"חלבנה" שמצד עצמו הוא "ריחו רע", ונוסף ומצטרף ונהיה חלק מסממני הקטורת, שמתהפך לריח טוב [וכמו שאומר רש"י בפרשת כי תשא שמונה הפסוק בין י"א סממני הקטורת את ה"חלבנה"³, וז"ל: "בושם שריחו רע, וקורין לו גלבנ"א, ומנאה הכתבו בין סממני הקטורת, ללמדנו⁴ שלא יקל בעינינו לצרף עמנו באגודת תעניותינו ותפילותינו את פושעי ישראל שיהיו נמנין עמנו"] (וכן רואים בפועל שבתחילת יוהכ"פ אומרים "אנו מתירין להתפלל עם העבריינים"). ובגלל שיי"א מורה על ההשפעה שלמעלה מסדר ההשתלשלות שהופך את הרע לטוב, ומברר את הרע של י"א כתרין דמסאבותא, לטוב וקדושה!

"ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו"

ב. וכפי שכתבנו התחילו את הלכות תמורה במוצאי ש"ק ויצא ומסיימים בפרשת וישלח, וי"ל הקשר; בפרשיותינו ויצא וישלח אנו מוצאים גם את ענין התמורה –

³ ל, לד.

⁴ כריתות וב. וראה תדא"ר פייג, א.

¹ בחוקותי כו, לג.

² ויצא ל, כד.

מנחה לעשו – לעולם התווה

ה. ביום שני בפרשתנו וישלח סיימו את ספר **הקרבנות**, ורואים קשר נפלא ובולט לפרשה ולשיעור החת"ת של שני; מבואר בארוכה במאמרי חסידות¹² שענין המנחה ששלח יעקב לעשו המבוארת בכל פרטיה באריכות בשיעור החת"ת **דיום זה** ובימים הבאים הוא מעין ענין **הקרבנות**; ואלו היו קרבנות לעולם התווה, שורש דרגתו של עשו, ומכיון שהוא עולם נעלה וגבוה ולפניו "כחשיכה כאורה", לכן אין שם את ההגבלות של הקרבנות הרגילים שאנו מקריבים ע"פ התורה עם השיעורים שלהם בכמות, וכן רק בהמות ועופות טהורים, אבל בקרבנות אלו, שהם לעולם התווה, אין את כל ההגבלות האלו בכמות ובאיכות, ולכן שלח גם חמורים וגמלים כי לפניו "כחשיכה כאורה", ו"מי יתן טהור מטמא", כמ"ש האדמוה"ז ב"תורה אור"¹³: "העלאת מ"ן לעולם התווה אין אתנו יודע עד מה האידך ומה הם הקרבנות ואיזה שיעור, רק יעקב אע"ה ידע ענינם, וכך שלח קרבנות עזים מאתים וכו', שהם קרבנות אחרים אשר לא כתובים בתורה בקרבנות דתיקון ושיעורים אחרים. ולכן הקריב גם גמלים שהם טמאים בקרבנות דתיקון. אך בקרבנות דתווה כתיב מי יתן טהור מטמא כו' ששם כחשיכה כאורה כו', קטן וגדול שם הוא כו' הווה ומשוה כו"י עכ"ל. וכל סוגי הקרבנות נקראים **מנחה**.

ריבוי קרבנות בבית א-ל!

ו. כן מוצאים אנו בהמשך הפרשה ענין **ריבוי הקרבנות** שיעקב הקריב בשובו מפרדן ארם לארץ ישראל לבית אל. וכמ"כ¹⁴: "ויצב יעקב מצבה במקום אשר דיבר איתו מצבת אבן, ויסד עליה נסך ויצוק עליה שמן", וחז"ל במדרשים מספרים על הריבוי הגדול של הנסכים והשמן והמנחות והקרבנות שהביא והקריב שם [וכמ"ש במדרש רבה בפרשתנו¹⁵: "ר' פינחס בשם ר' אבא אמר כל אותן השנים (וי"ג חדשים) שעשה יעקב אבינו בבית אל לא נמנע מלנסך. א"ר חנן כל מי שהוא יודע כמה נסכים ניסך יעקב אבינו בבית אל, יודע לחשב את **מי טבריה**". וב"תורה שלמה" עה"פ¹⁶: "ויורא א-להים אל יעקב וגו"י מביא מה שכתב ע"ה ה"מדרש הגדול": ". . . א"ר חנינה הגדול כים הזה של טבריה ניסך יעקב בבית אל חצי ההין, ושלישית ההין ורביעית ההין, **וכנגדן פרים וכבשים**, מיד נגלה עליו הקב"ה, דכתיב וירא אלקים אל יעקב", היינו שכותב **מפורש** שהקריב כ"כ הרבה קרבנות **מפרים וכבשים** כנגד הנסכים שהיו כימה של טבריה], שבזה קיים את הבטחה והנדר שקיבל על עצמו

המרה; שזוהי מטרת היציאה והשליחות של יעקב לברר ולהרים את עניני העולם ולנצלם ולהעלותם לקדושה, בפרשת ויצא – הברורים בבית לבן, ובפרשת וישלח – הברור של עשו ועניניו. שזהו ענין משי"נ בפרשת ויצא⁵: "**ושבתי** בשלום אל בית אבי", היינו שיעקב **שב ומשיב** עמו את כל הניצוצות ומעלם לקדושה. וכן בפרשת וישלח יעקב לוקח את כל עניני עשו ומבררם עד שזוכים לברור המושלם של עשו שיתקיים בזמן שנאמר עליו בפרשתנו⁶ "עד אשר אבוא אל אדוני שעירה" ואומר רש"י על זה: "הרחיב לו הדרך, שלא היה בדעתו ללכת אלא עד סוכות, ואמר עד אשר אבוא אל אדוני שעירה וכו'. ואימת⁷ ילך בימי המשיח שנאמר⁸ 'ועלו מושיעים בהר ציון **לשפוט את הר עשו**'"; היינו שזוהי שליחותו של יעקב מאז, לשפוט ולברר ולתקן את בירוני עשו, עד שיהיה תכלית הברור בביאת המשיח! שמתקיים בשלימות בדורנו, דור אד"ש מלך המשיח, מ"י"ד ממ"ש, נאו!

פדה בשלום!

ג. וכל זה מתקשר לימים ונמצאים כעת בין חגי הגאולה דאדמוהאמ"צ ואדמוה"ז יו"ד וי"ט כסלו, שהרביים אמרו בזמן השחרור את הפסוק⁹: "פדה בשלום נפשי", ובמאמרי הרביים הביאו ע"ז את מאמר חז"ל על הגאולה: "פדאני לי ולבני מבין האומות"¹⁰, שברור הניצוצות מבין האומות מתקיים בשלימות בביאת המשיח והגאולה השלימה, תיכף ומיד! במהרה בימינו! [ועיין באגרות שבליקוטי לוי יצחק מכתב לאד"ש מה"מ מאביו (איגרת ו' כסלו ע' רב): "ש"י **במהרה בימינו**" – גימט' ש"ע, רומז על המשכת הש"ע **נהורין** מא"א לו"א מהרה מא"א (שמשים נמשך השפע **במהרה**, עיין בלקו"ת בד"ה פרח מטה אהרן)] עכ"ל. ועיין בתניא באגה"ק ס"י"ג עה"פ וילבש צדקה כשריון וכובע **ישועה** בראשו! וז"ל: "ישועה הוא מלשון **וישע** ה' אל הבל ואל מנחתו. והוא ירידת האור והשפע דש"ע נהורין שבזוה"ק. וכמ"ש יאר ה' פניו אליך. יאר ה' פניו אתנו סלה. אתנו הוא ע"י מעשה הצדקה וזה הוא זורע צדקות מצמיח ישועות". עכ"ל. ולהעיר שש"ע גימט' **פרץ** שקאי על מלך המשיח, עלה **הפורץ** לפניהם! והשנה שנת ש"ע, וכנ"ל דברי הלקולו"צ גימט' – **במהרה בימינו**].

"מי יתן טהור מטמא!"

ד. והנ"ל מתקשר ג"כ לספר הבא [וכידוע שעי"פ רוב יש קשר בין סיום הספר לספר הבא] – ספר **טהרה**; שגם ענין הטהרה הוא ההמרה וההפיכה מטומאה לטהרה! וכמשי"נ "מי יתן טהור

¹¹ איוב יד, ד.

¹² תו"א ותו"ח.

¹³ ד"ה ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו (כו, א).

¹⁴ לה, יד.

¹⁵ סוף פעי"ח.

¹⁶ לה, ט.

⁵ ויצא כח, כא.

⁶ לג, יד.

⁷ ב"ר פעי"ח, יד. תנחומא תרומה ט. ירושלמי ע"ז פ"ב ה"א.

⁸ עובדי א, כא [הפטרות פרשתנו].

⁹ תהילים נה, יט.

¹⁰ ברכות ח, א. זח"ג רפ"א, א.

בפרשת ויצא¹⁷: "והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלוקים וגו'" ואומר ע"ז רש"י כתרנומו: "אהי פלח עלה קדם ה', וכן עשה בשונו מפדן ארם כשאמר לו¹⁸ 'קום עלה בית אל', מה נאמר שם 'ויצב יעקב מצבה וגו' ויסד עליה נסד".
ועה"פ בפרשת ויצא¹⁹: "אנכי הא-ל בית אל אשר משחת שם מצבה אשר נדרת לי שם נדר וגו'", אומר רש"י: "וצריך אתה לשלמו, שאמרת 'יהיה בית א-לקים', שתקריב שם קרבנות".

ספר התשיעי – בחודש התשיעי

ז. סיום ספר הקרבנות, שהוא הספר התשיעי ברמב"ם, הוא בחודש התשיעי – כסלו ואת רוב הספר למדו בחודש התשיעי-כסלו, ונמצאים בשנת ה'תש"ע, ובערב י"ד כסלו יום החתונה של כ"ק אד"ש מה"מ והרבנית. והעירני תמים א' שהשנה היא 9X9 שנים מהחתונה שהיתה בשנת תרפ"ט – 81 שנה. ואד"ש מה"מ הוא ה"היכל התשיעי" הנשיא התשיעי מהבעש"ט, והרי תקנת לימוד הרמב"ם היא התקנה של אד"ש מה"מ. וענין ה-תשע מורה על תוקף החזקה 3X3. ותשע הוא מספר אמת; כי אמת במספר קטן הוא – 9. והמספר 9 הוא אמיתי נצחי וקבוע; כי 9 כל כמה שיכפילו אותו ישאר תמיד במספר קטן – 9 (כמו 18, 27, 36, 45, וכן הלאה). ונמצאים בבנין התשיעי – 770 – גימט' "פרצת" [הכתוב בפרשתנו בפרק כ"ח – גימט' – יחי, פסוק י"ד – גימט' – חב"ד]. ובעז"ה למען הקרבנות יתקיים בנו 'פרצת' – נחלה בלי מיצרים! והתשועה, בבית המקדש השלישי, ותחזינה עינינו בהקרבנות, מיי"ד ממי"ש, נאו!

"תקנות" חוט השני

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. הלכות תמורה להמיר ולברר העולם לקודש – ובפרשת ויצא – בירור לבן וביתו. ובפרשת וישלח – בירור עשו.
- ב. פדה בשלום – פדאני מבין האומות.
- ג. מנחה לעשו – קרבנות לעולם התוהו. ומסיימים בחת"ת דיום זה את ספר הקרבנות.
- ד. יעקב בשונו לבית אל הקריב ריבוי קרבנות.

ספר טהרה – העשירי – א'

מחזור כ"ח שנה כ"ו

בעז"ה יום ג' פרשת וישב כ"א כסלו הי' תהא שנת עליון סיום הלכות טומאת מת והתחלת הלכות פרה אדומה

טהרה מטומאת שכם

- א. הלכות טומאת מת היא ההלכה הראשונה מספר טהרה, שאת רובה למדו והתחילו אותה בפרשת וישלח. ובפרשת וישלח מוצאים לראשונה בתורה את ענין הטהרה;

אחרי מלחמת שכם אומר יעקב "אל ביתו ואל כל אשר עמו, הסירו את אלוקי הנכר אשר בתוכם והטהרו והחליפו שמלותיכם"²⁰.

ואפשר לשאול על זה הרי שם לא מדובר על טהרה מטומאה הלכתית, אלא כמו שרש"י אומר: "והטהרו. מעבודה זרה: והחליפו שמלותיכם. שמא יש בידכם כסות של ע"ז: ". היינו שזו טהרה והטהרות מעניני עבודה זרה ולא מטומאה הלכתית? והתשובה היא בשנים; א) התרגום יונתן בן עוזיאל אומר שהכוונה של והטהרו היא מטומאת המתים והחללים שהיו בשכם: "ואידכו מסואבות קטיליא דקרבתון בהון", [ועל השאלה שקברי נכרים אינן מטמאין? עונים המפרשים: א) רק באוהל אינן מטמאין, אבל הם מטמאים במגע ובמשא. ב) מכיון שאנשי שכם נימולו, הם כבר כישראלים]. ועפ"ז זו גם הסיבה ל"והחליפו שמלותיכם". היינו שזה ממש הענין של טומאת מת שע"כ הם ההלכות ברמב"ם.

ב) גם לפי רש"י שההיטהרות היא מע"ז, הרי ההלכה היא שחכמים תיקנו טומאת ע"ז מדרבנן על ע"ז, שזה נהיה אב הטומאה מדברי סופרים, כשרץ, כמש"נ²¹ "שקץ תשקצונו". וכך מובא במנין המצוות שבכותרת להלכות שאר אבות הטומאות, ונפסק שם בפרק ו' ה"א.

והקשר לפרשה הוא נפלא! שכך כותב הרמב"ם שם: "טומאת עבודה זרה מדברי סופרים, ויש לה רמז בתורה: 'הסירו את א-לוקי הנכר אשר בתוכם, והטהרו והחליפו שמלותיכם'". היינו שכותב מפורש האסמכתא והרמז לטומאת ע"ז מד"ס, מפרשתנו.

ועפ"ז גם "והחליפו שמלותיכם" – להיטהר מטומאת ע"ז.

וע"פ שני ביאורים אלו שכאן מדובר על טהרה מטומאה מובן גם הקשר לפסוק הבא²²: "ונקומה ונעלה בית אל ואעשה שם מזבח לא-ל העונה אותי ביום צרתי וגו'"; שמכיון שצריך להביא קרבנות על המזבח זה לא רק היטהרות מעניני ע"ז אלא זה קשור עם הדינים שלומדים כאן, שבזמן שטמאים לא יכולים לעלות למקום המקדש ולהביא קרבנות.

"תקנות" חוט השני

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. בפרשתנו לראשונה – והיטהרו.
- ב. ע"פ התרגום יוב"ע – הטהרה מטומאת מתים של חללי שכם.
- ג. ע"ז מטמאה – אב הטומאה מדרבנן.
- ד. הטהרה – הקדמה לנקומה ונעלה בית אל, ולהקרבת הקרבנות.

²⁰ לה, ב.

²¹ עקב ז, כו.

²² פסוק ג.

¹⁷ כח, כב.

¹⁸ וישלח לה, א.

¹⁹ לא, יג.

**השלמה לגליון הקודם (מס' 179)
על הסיום של הל' מחוסרי כפרה**

ארבעה מחוסרי כפרה

כתבנו שענין מחוסרי כפרה קשור בעבודת התשובה, כי קרבנות מביאים ומכפרים רק אם עשה תשובה, ואז יש כפרה. וקשור לפרשת ויצא: עבודת הבירורים והתשובה בבית לבן בגלות חרן – להפוך את ה"חרן" ל"רנה". ונאמר בפרשה **"ושבתי בשלום אל בית אבי"**, כמובא בחסידות שזהו"ע התשובה.

ואפשר לומר שענין התשובה מתבטא גם בדוגמאות שמביא הרמב"ם על "מחוסרי כפרה"; הזב, והזבה, היולדת והמצורע; **הזב** – מבואר ב"ספר החינוך", שהזיבה באה בגלל שהאדם מושקע ומונח ומפטם עצמו יותר מדאי בתאוות עוה"ז ובמותרות, שזה גורם לו לזיבה, וע"כ עושה **תשובה** ומתחרט.

הזבה והיולדת – מבואר בספרים שהסיבה על ריבוי הדמים אצל האישה בגלל חטא עץ הדעת, שאז נהיה תערובת טוב ורע, ו"הנחש בא על חוה והטיל בה זוהמא", וע"כ עושים תשובה.

ואצל **יולדת** כתובה בחז"ל הסיבה שצריכה להביא **קרבת חטאת**; כי בעת הלידה הצירים כ"כ גדולים כואבים ונוראים, שהאישה נשבעת שיותר לא תתעבר ולא תלד. וע"כ עושה תשובה וצריכה קרבן כפרה.

ואצל קרבן **מצורע** כשנטהר; מכיון שטומאת צרעת באה בגלל שחטא בלשון הרע, וכמו שכותב הרמב"ם בסיום הלכות טומאת צרעת, שטומאה זו באה בגלל שחטא בדיבור לשון הרע – וכמו שהמדרש רבה אומר על המילה "מצורע" – מוציא רע. ולכן גם עונשו ותיקונו שנמצא מחוץ למחנה – "בדד ישב", כי ע"י הלשון הרע הפריד בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו. ואפ"ל גם "ישב" – מל' תשובה.

בענין חתונת אד"ש ב"ד כסלו – "אישה כשרה עושה רצון בעלה!"

שמעתי מא' מחברי ה"הצלה" שהיו בחדרו של הרבי:

א. בשמיני עצרת ה'תשל"ח לפנות בוקר שאז היתה התקפת הלב מאוד מאוד קשה וקריטית, והרופאים וכולם אמרו שאד"ש צריך להיות ב"בית רפואה" [אד"ש רק ביקש שהרבנים לא יפסקו, כי לרבנים חייבים לציית] וניסו "לשכנע" את הרבנית של אד"ש שתאמר ותשפיע שהרבי יסכים לנסוע ל"בית רפואה" (ולמרות שהרבנית לא היתה מורגלת בזה, כי תמיד אד"ש היה בריא וכרגיל אישה במצב כזה דורגת וחרדה ומאבדת עשתונות), היא אמרה: **"אנו כבר נשואים כמעט חמישים שנה** [אז היה 49 שנה], **ואף פעם לא עשיתי ולא אמרתי דבר שייכתן שבעלי לא לגמרי מרציה...** [נדמה שאין עוד אישה בעולם שיכולה לומר כך (כי אפילו הרבניות של הרביים היו לפעמים מנסות לשנות ולהשפיע על החלטתם, כידוע הסיפור מרבנית ה"צמח צדק" שניסתה להשפיע בקשר לברית של הנכד הרבי הרש"ב נ"ע].

החלטה מראש!

ב. אז לפנות בוקר כשכולם אמרו לאד"ש שחינוני שיסכים ללכת לבית הרפואה, והמצב היה קריטי ביותר, אמר אד"ש לנוכחים בחדרו:

"בתקופה זו התחילה עצרת האו"ם, והסדר הוא שנציג של כל מדינה נואם ואומר דברה ואח"כ עושים הצבעה ומפרסמים ההחלטות, וחושבים שההחלטות הם לפי הנאומים וההצבעה, תדעו לכם שההחלטות כתובות מראש, ולפנים עושים הנאומים וההצבעה. כמו"כ בענינו כ"א מוזמן ונמשע את דעתו, אבל תדעו לכם שהחלטה כבר יש! (להשאר ב-770) (ואד"ש אמר ע"כ שבחדר שאלפי יהודים שפכו את ליבם ונעזרו, זה המקום המתאים לרפואה, וכנראה גם לא רצה להדאיג את כל הציבור, אם יתפנה לבית הרפואה).

דאגת אישה!

ג. אחרי האירוע בלב ביקשה הרבנית, והרה"ת יעקב יהודה ז"ל העכט התקין במוזכירות קו טלפון נוסף, שהיה מיועד רק לה (הטלפון הצהוב, כי שאר הקוים היו תמיד תפוסים), וכל פעם שהרבנית עזבה את הבית אפילו לזמן קצר (זה היה לפני תקופת הטלפונים הסלולריים) כשחזרה הביתה התקשרה למוזכירות לשמוע משלום אד"ש שלא היה משהו חריג...

עיניו משוטטות בכל!

א. אחרי "מלחמת ששת הימים" היתה התעוררות עצומה בעם ישראל ואד"ש מה"מ הורה להשפיע ואלפים רבים מאוד החלו להניח תפילין. הרה"ח יצחק (איטשקע) ז"ל **גאנזבורג** (שהיה אז מזכיר צא"ח בארץ הקודש, והיו לו תמיד יוזמות חדשות ומענינות, והוא יום המבצע שבפורים זרקו ממטוס חומר על מבצע ומצוות פורים) הנפיק אז כרטיסי משחק לילדים (כרטיסים קטנים בגודל 6X4 ס"מ) וכתוב עליהם: תן תודה לה' על הניסים, הנח תפילין! ובחצי השני נדפס תמונת סריות של כלי נשק שונים למשחק וסידור הילדים.

והרבי על הכרטיס הקטן נתן 2 הערות: 1. שלא הי' כתוב למעלה ב"ה! 2. הי' מודפס בשורה למטה (באותיות קטנות) הפסוק מפרשת השבוע שעבר **"ופרצת ימה וקדמה צפונה ונגבה!"** והרבי העיר שצריך להוסיף ו' כי בפסוק כתוב וצפונה (בו' החיבור) אמנם לא שרים כך, אבל זהו הפסוק המדויק!

ברוך השם!

ב. שמעתי ממזכיר אד"ש הרה"ת לייבל שיחי' גרונער, שפעם אד"ש אמר למישהו שכתב לו ענין שלם, ואד"ש אמר: "אם היית מתחיל עם המילים ב"ה, הענין היה מצליח הרבה יותר!".

לזכות

• • • חתיניוקתי • • • • • שתחיה
נולדה ט' תשרי ערב יום הכיפורים
• • • יהיה • היא • נתי • ליון

שהוריה יגדולה לתורה ולחופה ולמעשים טובים וירו ממה נחת יהודי חסידותי מתוך בריאות והרחבה, אושר ושמחה תמיד כל הימים!

ויזכו לקבלת פני מלך המשיח, מי"ד ממ"ש, נאו!

נדפס ע"י הוריה שיחיו

• • • • • יהודי • • • • • חתוני • • • • •

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!